

“No hem perdut la simpatia del poble”

Valentin Kuptsov, el reconegut ‘número dos’ del Partit Comunista de Rússia i l’únic dels ex-secretaris del Comitè Central del PCUS de l’època gorbaxoviana que continua essent polític actiu reconeix que avui dia el comunisme a Rússia és solament “un somni”.

Quina definició faria del comunisme rus avui dia? Què és el comunisme de finals del segle XX, i quin és el portador d’aquesta ideologia?

—El nostre programa diu que el nostre objectiu final és la construcció de la societat comunista. Però no determinem el temps, perquè ho considerem com un objectiu final, ideal i llunyà. Essent portadors d’aquesta idea, veiem el camí cap a aquesta societat dividit en diverses etapes, una de les quals és, sens dubte, la construcció de la societat socialista. Pensem que avui a Rússia el comunisme és un somni. Però la construcció del socialisme com una de les etapes cap a aquesta societat és la tasca concreta del Partit Comunista de Rússia.

—El seu programa diu que el seu partit és el partit de Zhukov, de Gagarin, de Stajanov... I qui és llavors el portador i el responsable d’aquell partit comunista d’Stalin, de Trotski, de Khruixtxov?

—Primer, la mateixa determinació que som el partit de Stajanov, de Koroliov i de Zhukov aparegué fa poc. Haguérem d’introduir-la perquè pensàrem que una de les raons de la derrota del PC el 1991 obeïa al seu caràcter intern. El partit era únic, però dins hi havia gent oportunista que tenia poc a veure amb les idees socialistes. Durant la crisi, el partit es va rompre fàcilment en dos. Llavors, nosaltres haguérem de restablir l’ideal de la gent que era vertaderament honrada. I aquests, al nostre parer, eren el mateix Lenin, el general Zhukov, el dissenyador dels coets espacials Koroliov i desenes de milers de persones més que demostraven amb les seues vides els ideals comunistes.

—Però avui en el moviment comunista de Rússia hi ha unes vuit organitzacions. Dins del mateix partit es distingeixen tres tendències: una, representada per Ziugànov; una altra, per vostè, i la darrera, pels ano-

menats ortodoxos, com els colpistes Varennikov i Maikaixov. Ja deu saber que a vostè fins i tot el qualifiquen de socialdemòcrata de caire gorbaxovià?

—Quan diuen que a Rússia hi ha vuit partits comunistes, no és veritat. Confonen els seus desitjos amb la realitat. Perquè, en la vida real, en el nostre moviment

hi ha solament dos partits –el PCR i el partit Comunista Obrer de Rússia–. Vull dir que solament aquests dos tenen unes estructures sòlides, i unes xarxes pròpies. Quan parlen de sis més, en realitat parlen de sectes. No estan representades per les organitzacions de base, sinó per alguns personatges. Això és temporal, perquè veiem alhora el procés de la unificació, de la formació del partit comunista únic de Rússia. I esperem que aquest període s’acabarà d’ací uns tres o cinc anys.

Ara, parlant de diverses tendències dins del mateix partit segons la seua definició, tot això són invents de l’època de la campanya electoral. Ho inventaren per dividir el partit. La unitat interior del PCR és molt alta i no tenim ales socialdemòcrates o de qualsevol altre tipus. Tots tenim el mateix programa...

A mi, aquestes preguntes sempre em van sorprendre. A mi em diuen socialdemòcrata. Pense que ara mateix solament quede jo dels secretaris del Comitè Central del PCUS que treballaven al costat de Gorbaxov.

I és clar que sempre arrossegaré aquest llast. Encara que això no vol dir que jo done suport a Gorbaxov. Les seues idees no em fan el pes. És cert que hem adoptat com a partit certes idees socialdemòcrates: la relació amb la propietat (igualtat de les formes de propietat), el pluralisme (el dret al pluralisme democràtic), a la religió. I no és la meua posició, sinó la del partit. El moviment comunista de Rússia avui funciona unitàriament.

“El pitjor perill per a Rússia és l’ensorrament de l’estat, que comença, per descomptat, per Txextxènia. I després l’eliminació del potencial científic i la liquidació de les bases espirituals de la societat russa.”

—Però sí que hi havia certes divergències entre vostè i Ziugànov, fins i tot alguns conflictes.

—Treballem junts des de 1993. I no tenim cap divergència.

—En les eleccions presidencials es va jugar la carta de Lèbed. Molts pensen que si els comunistes hagueren pactat ell podrien haver guanyat, és així?

—No, no és per això. Sí que hi havia possibilitat, però si no haguérem de lluitar contra tota la màquina estatal, si les eleccions hagueren estat netes, i si tots hagueren tingut les mateixes condicions.

—I vostè què en pensa, de Lèbed?

—Primer, vull acabar d'explicar-me. Ieltsin havia pactat amb Lèbed abans de les eleccions. Era pràcticament la mateixa campanya. La tasca imposada a Lèbed en la primera etapa era emascarar les seues actituds i llevar una part de vots de l'electorat patriòtic, és a dir, nostre. I la va complir. Que Ziugànov no fóra elegit no significa que hàgim perdut les simpaties del poble, simplement no hem pogut suportar la lluita contra la màquina estatal, les falsificacions electorals que està demostrat que es van cometre en molts llocs.

—Però, què opina vostè de Lèbed?

—Lèbed va entrar en la política fa poc. La seua imatge és obra dels mitjans de comunicació i de les forces patriòtiques. És cert que té qualitats, i per això guanyà molts vots i va ocupar un espai significatiu en l'electorat. Encara que alhora va cometre molts errors. La seua aspiració al poder, la lluita directa per ser president tot i haver-hi ja un president viu... Tot això el va allunyar de la gent que li va obrir el camí de la política. La seua dimissió era lògica. Però, per cert, encara no sé a qui ajudarà més. Potser ajudarà Lèbed a convertir-se en una de les figures més importants del futur.

—Així doncs, pensa que serà possible la unió del PCR amb Lèbed?

—Nosaltres no negarem mai cap col·laboració. Treballem amb tots els que conformen avui les forces patriòtiques, és a dir, que van en favor del nostre poble.

—Però, per què en tots els països on els comunistes ocupaven el poder no els ha eixit res com pensaven?, per què pensen que aquesta vegada hi reeixiran?

—Vostè sap que sempre hi ha factors que influeixen en el compliment dels objectius dels comunistes. Però, per què pensa que tampoc no els ix res als comunistes xinesos? Sí que obtenen resultats. Avui Xina es desenvolupa molt ràpidament. I no era la Unió Soviètica qui va demostrar a tot el món la força del socialisme? Solament són errors de l'últim període que ens conduïren a la situació actual. No la considerem un final.

—I, avui quin és el pitjor perill per a Rússia?

—El pitjor perill és l'ensorrament de l'estat rus, que comença, per descomptat, per Txetxènia. I després, l'eliminació del potencial científic. I en tercer lloc, la liquidació de les bases espirituals de la societat russa.

—Sembla que després de les eleccions els comunistes s'amagaren. I que les seues esperances d'alguna manera, i amb perdó, van lligades a la mort del president. I si el president viu fins el 2000, fins les noves eleccions, no morirà mentrestant el PCR?

—Una altra vegada es confon desig amb realitat. El

partit és una força política que continuarà vivint en la societat. És cert que les nostres actituds polítiques es van debilitar una mica després de les eleccions, però és perquè la major part de la gent que treballa amb nosaltres ho fa gratis i es cansaren... El partit sempre tindrà molt de treball i per això no pot morir.

—I què pensa d'Anatoli Txubais?

—Txubais ha entrat com un llamp en la política. Vostè sap què en pensa la nostra gent. El consideren el portador d'idees occidentals i l'executor d'aquestes idees. A més, va lligat a la privatització, que sempre ha causat moltes protestes. Pensem que no té cap futur polític. Qualsevol govern que arribe al poder després de Ieltsin haurà de bandejar-lo de l'escenari polític.

—Si hi ha eleccions en un futur més o menys pròxim, quins seran els candidats principals?

—Lèbed, per descomptat, Ziugànov, crec que Txernomirdin i Lujkov. Sense esmentar una desena de polítics més, però menys importants.

—I sense comptar-hi Txubais?

—Txubais no té cap possibilitat real. Constitucionalment, no hi ha cap possibilitat que arribe al poder. Solament podrà arribar al poder violant la constitució.

—Llavors, quines són les possibilitats de cadascun dels quatre candidats?

—De moment, les mateixes. La campanya electoral no ha començat encara...

"Avui a Rússia el comunisme és un somni. Però la construcció del socialisme com una de les etapes cap aquesta societat és la tasca concreta del Partit Comunista de Rússia."

Seda Poupnianski (Moscou)